

[Finansministeren.]

1. januar 1966 er det faste fradrag 5.000 kr. Dette fradrag forhøjedes ved loven af 4. juni 1964 fra og med 1. januar 1966 til 10.000 kr. Forhøjelsen til de 40.000 kr. tilsigter i højere grad end hidtil at fritage de mere almindeligt forekommende fortjenester for beskatningen. Forhøjelsen må i øvrigt ses på baggrund af, at beskatningen af den fortjeneste, der herefter bliver til rest, foreslås skærpet. For personer og dødsboer sker skærpelsen derved, at den tiloversblevne fortjeneste forhøjes med 100 pct., inden den særlige indkomstskat beregnes. For selskaber og foreninger skal den tiloversblevne fortjeneste forhøjes med $66\frac{2}{3}$ pct. Når procentforhøjelserne er forskellige, hænger det sammen med, at den særlige indkomst hos personer og dødsboer normalt beskattes med en ikke-fradragsberettiget skat på 30 pct., medens den særlige indkomst hos selskaber og foreninger altid beskattes sammen med den almindelige indkomst, d. v. s. med op til 44 pct. Det bemærkes dog, at halvdelen af selskabs-skatten er fradragsberettiget.

Som allerede nævnt er den foreslåede ordning i overensstemmelse med forslaget af 6. marts 1964. Under drøftelserne af dette forslag blev der peget på andre former for beskatning af fortjenester på fast ejendom. Venstre og det konservative folkeparti forelagde således under udvalgsbehandlingen en skitse til en frigørelsesafgift. Denne skat skal ramme større fortjenester ved salg af f. eks. landbrugs- og gartneriejendomme, der overgår til mere indbringende anvendelse. De to partier fik efter anmodning stillet sagkyndig bistand til rådighed med henblik på at få skitsen udarbejdet til et egentligt lovforslag. Så snart dette forslag foreligger, må det selvfølgelig indgå i forhandlingerne om den fremtidige beskatning på dette område.

Under de førnævnte udvalgsforhandlinger i foråret var man inde på nogle mere specielle spørgsmål i forbindelse med den særlige indkomstskat. Det blev fremhævet, at betalingen af den særlige indkomstskat i tilfælde af ekspropriation og i forbindelse med udbetalinger af erstatning for brand og anden skade kunne gøre det vanskeligt for skatteyderen at anskaffe en anden

ejendom til erstatning for den eksproprierede eller at genopføre en skadelidt bygning. Under drøftelserne gav jeg tilsagn om at stille forslag om lempeligere regler på dette område. Disse regler skulle have virkning fra og med det kommende skatteår, skatteåret 1965-66, således at erstatningssummer, der er erhvervet i 1964, normalt vil falde ind under de ny regler.

I overensstemmelse med dette tilsagn indeholder lovforslaget i ændring nr. 3 og 4 ny bestemmelser om beskatningen i skadetilfælde og i tilfælde af ekspropriation. Herefter skal skatteyderen kunne begære sig fritaget for beskatning, når den særlige indkomst hidrører fra udbetaling af en forsikringssum for en bygning eller fra udbetaling af en erstatning for ekspropriation. Det er en forudsætning for fritagelsen, at skatteyderen inden for en kortere frist anvender erstatningen til genopførelse af den skadelidte bygning eller til anskaffelse af en anden ejendom i stedet for den eksproprierede.

Den fortjeneste, der således fritages for beskatning, skal efter forslaget tages i betragtning, når den genanskaffede ejendom senere afstås. Reglerne herom er dog udformet således, at skatteyderen stilles noget gunstigere, end dersom skaden eller ekspropriationen ikke havde fundet sted. Efter forslaget skal der endvidere i visse tilfælde foretages en begrænsning af afskrivningsgrundlaget for bygninger, der anskaffes for erstatningssummen. Formålet hermed er at undgå, at skatteyderen samtidig med skattefritagelsen opnår en uforholdsmæssig forøgelse af sine skattefrie afskrivninger.

I foråret drøftede man endvidere enkelte andre spørgsmål i forbindelse med loven om særlig indkomstskat. De ny regler om beskatningen af personer, der opgiver deres bopæl her i landet, gav anledning til overvejelser af, om opkrævningsreglerne for den særlige indkomstskat kan udformes således, at der skabes større sikkerhed for skattens betaling ved fraflytning. Som det er nu, vil skatten som oftest først blive opkrævet, når skatteyderen har forladt landet. En omlægning af den gældende opkrævningsordning frembyder imidlertid forskellige tekniske vanskeligheder, men det er mit